

seende. Hvis en Arbejder paa en Fabrik er særlig ivrig for at forbedre sine og sine Kammeraters økonomiske Kaar, hænder det, at han kommer i Unaade og Miskredit og bliver afskediget. Naar han er sat paa Porten, søger han Arbejde andetsteds, men overalt, hvor han kommer, er Portene lukket for ham, maaske vandrer han til en anden By, men ogsaa der viser det sig, at Porten er lukket, det vil simpelt hen sige, at han er kommet paa Arbejdsgivernes sorte Liste og er blevet fredløs i Landet. Han kan ikke længere finde Arbejde, hans Hjem ruineres, hans Fremtid er ødelagt. Saaledes er det gaaet Tusinder af Arbejdere i Danmark gennem de sidste 50 Aar, og saaledes gaar det endnu baade i By og paa Land, selv om Arbejdsgiverne ikke længere har saa stor Magt som tidligere til at optræde paa den Maade. Men tror den højtærede Minister, at han vil kunne ramme de Arbejdsgivere, som forfølger saadanne Arbejdere? Nej, det er en fuldstændig taabelig Tanke. Den sorte Liste, der cirkulerer mellem Fabrikkerne — maaske eksisterer den kun mundtligt —, vil man aldrig nogen Sinde kunne faa bragt frem for Dagens Lys, og man vil aldrig kunne skaffe den forurettede Arbejder hans Ret, saa lidt som man vil kunne faa idømt de Arbejdsgivere, der bærer sig ad paa den Maade, Straf; saa lang en Arm, at de er i Stand dertil, faar den nuværende Minister eller nogen anden Minister ikke foreløbig. Og paa samme Maade vil det gaa, og er det gaaet, ude paa Landet: Hvis en Gaardmand gerne vil af med en Daglejer, er det i og for sig ikke vanskeligt, man behøver ikke at have skriftlige kollektive Aftaler, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup talte om, nej, det gaar saamænd ganske let mundtlig fra den ene til den anden, at det vist var bedst, at den og den Person forsvandt fra Sognet. Tror den højtærede Minister virkelig, at en saadan Forfølgelse kan rammes efter denne Lov? Nej, i hver eneste Kommune vil Gaardmænd kunne forjage en hvilken som helst Arbejder, uden at der kan krummes et Haar paa deres Hoved i den Anledning; de kan gøre det hemmeligt eller offentligt, vi husker alle sammen Affæren ved Boller og andre Affærer gennem Tiderne, hvor Herremænd, Proprietærer og Bønder smed deres Arbejdere ud af deres Huse og jog dem væk fra deres Pladser og ud af Kommunerne. Og det er sket i Perioder, hvor Venstre fuldstændigt har haft Magten her i Landet, uden at det ærede Medlem Hr. Pinstrup eller nogen anden Venstremand har tænkt paa, at disse Folk skulde

trækkes for Retten og straffes for deres Optræden, tværtimod har jeg en dunkel Forestilling om, at jeg har set saadanne Affærer fremstillet paa den Maade, at de paagældende havde fortjent deres Skæbne, „den Behandling skal saadanne Folk have“, o. s. v. Og saadan vil det saamænd ogsaa gaa i Fremtiden, Straffen for Arbejderne er sikker nok, den skal nok komme over dem, men over den velhavende Mand kommer den ikke.

Saa hedder det i § 3, at enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse straffes paa den anførte Maade. Det er unægtelig et vidt Begreb: „enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse“. Jeg vil lade det økonomiske ligge, i mangfoldige Tilfælde vil man kunne konstatere, at hvor stort Omfang det har været. Men „enhver Art af personlig Forfølgelse“, hvad vil det sige? Hvis man f. Eks. tænker sig, at en Arbejder siger til en Arbejdsgiver, med hvem der er Konflikt, naar han en Dag træffer ham i Selskab med andre Mennesker: Skammer du dig ikke ved at komme mellem ordentlige Mennesker, du, som er en saa ussel Betaler? Det er jo personlig Forfølgelse, og den maa efter min Formening aabenlyst henfalde under Bestemmelsen om Straf med Fængsel eller „under formildende Omstændigheder“ med Bøder paa indtil 100 000 Kr. Og siger han til en Skruerbrækker: Du skulde skamme dig over at falde dine Kammerater i Ryggen, naar de er i Krig, eller hvad han nu vil sige, saa er det ogsaa personlig Forfølgelse; det vil med Grund kunne hævdes, at det er omtrent lige saa strafbart, som hvis han havde givet en saadan Herre en Lussing.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil altsaa se, at der ingen Grænser er i § 3 for, hvad man kan straffe, og næsten ingen Grænser for, hvor haardt man kan straffe, for de Bøder paa indtil 100 000 Kr., der kan idømmes „under formildende Omstændigheder“, kan slaa en Arbejder fuldstændigt i Ruin, det skal der i Regelen ikke saa mange Hundrede Kroner til, i meget sjældne Tilfælde behøves der Bøder paa Tusinder af Kroner for komplet at ødelægge ham. Derfor siger jeg, at det er en Paragraf, der er lavet ene og alene for at beskytte Skruerbrækkere, og jeg vil spørge det ærede Medlem Hr. Pinstrup: Fortjener en saadan Optræden egentlig Beskyttelse? Jeg tager ikke alle Midler i Forsvar, det være langt fra mig, jeg er endogsaa villig til at erkende, at der sikkert fra begge Sider i Krigens haarde Tider har været anvendt Midler, som man havde gjort